न करिष्यसि कस्मात् त्वं व्रज नैषध माचिरम् ॥ ९ ॥

बृहदश्व उवाच ।

एवम् उक्तः स देवैस् तैर् नैषधः पुनर् अब्रवीत् ।
सुरक्षितानि वेश्मानि प्रवेष्टुं कथम् उत्सहे ॥ १० ॥
5 प्रवेक्ष्यसीति तं शक्रः पुनर् एवाभ्यभाषत ।
जगाम स तथेत्य् उक्त्वा दमयन्त्या निवेशनम् ॥ ११ ॥
ददर्श तत्र वैदर्भीं सखीगणसमावृताम् ।
देदीप्यमानां वपुषा श्रिया च वरवर्णिनीम् ॥ १२ ॥
अतीव सुकुमाराङ्गीं तनुमध्यां सुलोचनाम् ।
10 आक्षिपन्तीम् इव प्रभां शशिनः स्वेन तेजसा ॥ १३ ॥
तस्य दृष्ट्वैव ववृधे कामस् तां चारुहासिनीम् ।
सत्यं चिकीर्षमाणस् तु धारयामास हृच्छयम् ॥ १४ ॥
ततस् ता नैषधं दृष्ट्वा संभ्रान्ताः परमाङ्गनाः ।
आसनेभ्यः समुत्पेतुस् तेजसा तस्य धर्षिताः ॥ १५ ॥
15 प्रशशंसुश् च सुप्रीता नलं ता विस्मयान्विताः ।
न चैनम् अभ्यभाषन्त मनोभिस् त्व् अभ्यपूजयन् ॥ १६ ॥
अहो रूपम् अहो कान्तिर् अहो धैर्यं महात्मनः ।
को ऽयं देवो ऽथ वा यक्षो गन्धर्वो वा भविष्यति ॥ १७ ॥
न तास् तं शक्नुवन्ति स्म व्याहर्तुम् अपि किं चन ।
20 तेजसा धर्षितास् तस्य लज्जावत्यो वराङ्गनाः ॥ १८ ॥
अथैनं स्मयमानं तु स्मितपूर्वाभिभाषिणी ।
दमयन्ती नलं वीरम् अभ्यभाषत विस्मिता ॥ १९ ॥
कस् त्वं सर्वानवद्याङ्ग मम हृच्छयवर्धन ।